

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 176

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: Năm 2000

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đồng học, chào mọi người! Trên bàn có một số câu hỏi của các đồng học, chúng tôi sẽ trả lời đơn giản. Câu hỏi đầu tiên, đồng học hỏi là: “Lìa bốn tướng, vượt lục đạo, phá bốn kiến, nhập nhất chân pháp giới, chúng ta dùng phương pháp niệm Phật nhập nhất chân pháp giới thì còn phải niệm Phật nữa không? Nếu niệm Phật thì có tính là chấp trước không? Nếu tính là chấp trước thì không phải là nhất chân pháp giới, nếu không chấp trước thì niệm Phật có phải là vô tướng định, đoạn diệt hay không?”

Tôi nghĩ rất nhiều người cũng có vấn đề này, không chỉ là một người. “Lìa bốn tướng, vượt lục đạo, phá bốn kiến, nhập nhất chân pháp giới”, trong đây có khác biệt của công phu sâu cạn. Phá bốn tướng với công phu cạn thì vẫn chưa ra khỏi lục đạo, làm thế nào biết được? Chúng ta đọc qua Kim Cang Kinh Giảng Nghĩa của cư sĩ Giang Vị Nông, Tu-đà-hoàn đã phá bốn tướng nhưng chưa ra khỏi tam giới, họ vẫn phải sanh qua lại trên trời và nhân gian bảy lần mới ra khỏi được lục đạo. Có thể thấy phá bốn tướng có trình độ công phu sâu cạn không như nhau, phá bốn kiến đương nhiên cũng lại như vậy. Trong tứ thánh pháp giới chính là phá bốn kiến, bốn kiến mà phá được sâu thì nhập nhất chân pháp giới, phá được cạn thì vẫn là Thanh văn, Duyên giác, Bồ-tát, Phật, điều này chúng ta nhất định phải hiểu.

Nhập nhất chân pháp giới có cần phải niệm Phật không? Bạn đi hỏi Phổ Hiền Bồ-tát, hỏi Văn-thù Bồ-tát, Văn-thù và Phổ Hiền đều niệm A-di-đà Phật. Bạn không niệm A-di-đà Phật đương nhiên cũng được. Hay nói cách khác, nhập nhất chân pháp giới vẫn phải cầu sanh Tây Phương Tịnh Độ, điều này từ trước đến nay khi tôi giảng kinh đã nói rất nhiều lần rồi. Bản thân tôi quy tâm Tịnh độ chính là nhờ đọc kinh Hoa Nghiêm, tâm này mới phát khởi ra được, mới hiểu rõ. Văn-thù và Phổ Hiền là Đẳng giác Bồ-tát của thế giới Hoa Tạng, vì sao các ngài muốn vãng sanh thế giới Cực Lạc? Các ngài vãng sanh thế giới Cực Lạc là thật, không phải biểu diễn. Chúng ta đọc được trong kinh Phật, ở thế giới Hoa Tạng, từ Sơ trụ Bồ-tát muốn được viên mãn thành Phật cần phải trải qua ba đại a-tăng-

kỳ kiếp. Ba đại a-tăng-kỳ kiếp là tính từ Sơ trụ của Viên giáo, thời gian trước khi chưa chứng đắc Sơ trụ của Viên giáo thì không tính, phải cần thời gian dài như vậy. Đến thế giới Tây Phương Cực Lạc thì thành tựu rất nhanh; hay nói cách khác, là rút ngắn thời gian thành tựu của bạn lại rất nhiều, cho nên Văn-thù và Phổ Hiền đều muốn đi, không những muốn đi, mà còn khuyên bảo tất cả 41 giai vị pháp thân đại sĩ cầu sanh Tịnh độ, đến bên đó thành tựu nhanh, “hoa khai kiến Phật ngộ vô sanh”.

Niệm Phật có tính là chấp trước không? Việc này còn tùy bản thân bạn, chấp trước có thể niệm Phật, không chấp trước cũng có thể niệm Phật. Trong kinh thường nói: “Niệm mà không niệm, không niệm mà niệm”, đó là không chấp trước; không chấp trước, vậy có niệm hay không? Vẫn niệm, Phật hiệu trước giờ chưa từng ngừng nghỉ. Nếu bạn có thể không niệm, không niệm mà tâm của bạn là thanh tịnh, bạn nói xem bạn liệu có thể biến thành vô tướng định, đoạn diệt không hay không? Đó là khi bạn không niệm Phật, trong tâm của bạn là vô minh, đó chính là vô tướng định, đoạn diệt không. Nếu như trong tâm của bạn là trí tuệ, đối với thế xuất thế gian, quá khứ hiện tại vị lai, hết thấy thông đạt rõ ràng thì bạn không phải là đoạn diệt định, bạn không phải là ác thủ không, bạn sanh trí tuệ. Cho nên, phải phân biệt được minh và vô minh. Nếu chúng ta là vô minh mà bạn không niệm Phật cầu sanh Tịnh độ thì bạn làm thế nào đây? Cảnh giới quá cao, phàm phu chúng ta không làm được. Nếu bạn thật sự nhập vào cảnh giới này, bốn tướng, bốn kiến, không cần nói là công phu sâu, chỉ cần công phu rất cạn thôi, nếu bạn có thể phá một chút thì hôm nay vừa mở kinh Phật ra, bạn đều thông đạt, bạn nhất định không có chướng ngại. Khi vừa mở quyển kinh ra mà bạn vẫn chưa hiểu, vẫn không nói ra được thì bạn vẫn chưa phá được mấy may bốn tướng, bốn kiến nào, bạn không niệm Phật cầu mang nghiệp vãng sanh thì bạn còn có hy vọng gì đây? Nhất định tạo lục đạo luân hồi, điều này chúng ta nhất định phải hiểu được, lợi hại được mất thật quá lớn.

Người nào là chân thật có phước? Người biết rõ chính mình là người có phước. Chúng ta ngày nay không cần phải so sánh với các cao nhân thời xưa, so với người cận đại thì cũng không xem là quá cao, so với người bậc trung thượng, chúng ta đều thua kém họ. Bạn thử xem cư sĩ tại gia đầu năm Dân Quốc, cư sĩ Dương Nhân Sơn, cư sĩ Đinh Phước Bảo, chúng ta xem trong truyện ký, người ta thật sự là đọc vạn quyển sách, đi vạn dặm đường, học rộng nghe nhiều, chúng ta làm sao sánh được với người ta! Chúng ta ngày nay đọc được bao nhiêu sách? Chúng ta có thể biết được bao nhiêu việc? Khi vừa so sánh liền biết bản thân chưa

được, biết được chính mình còn kém quá xa. Những học giả đầu năm Dân Quốc này, pháp thế gian và xuất thế gian đều thông đạt, kiến thức Trung Quốc thông đạt, kiến thức nước ngoài họ cũng thông đạt, họ đã đi nước ngoài, đi qua châu Âu, đi qua Nhật Bản. Chúng ta ngày nay xem thường họ, trong mắt không xem họ ra gì, tự cho là đúng, tạo tác vô lượng vô biên tội nghiệp mà chính mình không biết, tùy thuận tập khí phiền não, không gì chẳng phải do tâm công lợi đang tác quái.

Trước đây tôi ở nước Mỹ, đồng tu ở Mỹ nói cho tôi biết, có một pháp sư, tôi biết rất rõ, chuyên môn đi phê bình những pháp sư đại đức có thân phận, có danh vọng, có khi ông mời họ đến, có khi ông đến nước Mỹ để thăm hỏi họ, ông ở trước mặt tín đồ của mình trách mắng, nhục mạ họ. Mục đích ở đâu? Để cho tín đồ biết được sư phụ của mình rất giỏi, các người xem những pháp sư này đều là nổi tiếng trên thế giới mà khi gặp sư phụ tôi, bị sư phụ tôi mắng thành ra như thế này, sư phụ tôi là số một thế giới. Sự việc này không phải hiện tại mới có, mà thời xưa đã có rồi, cho nên tôi đối với những đại đức như vậy thì tôi kính trọng mà tránh xa. Họ cũng đã từng tìm gặp tôi, tôi cũng biết là nhất định sẽ bị mắng cho một trận, bị dạy dỗ một trận. Ông ấy hẹn tôi ngày hôm sau đến đạo tràng lớn của ông, sau khi tôi trở về thì gọi điện thoại báo là ngày mai tôi có việc bận nên không thể đi, thế là ông rất tức giận, ông không có cách nào mắng tôi trực tiếp được. Cách làm này là phá giới, phạm tội, sau khi chết rồi đều đọa lạc, ham vui sướng nhất thời, tranh danh lợi nhất thời mà không biết được hậu quả là không tưởng tượng nổi, con người vì sao lại muốn tạo tội nghiệp này?

Chư Phật Bồ-tát khiêm tốn nhẫn nhượng, đối với bất kỳ người nào, đối với người tạo tác tội nghiệp cực nặng cũng là rất tôn trọng, cũng không sỉ nhục họ. Khi khuyên bảo họ thì dùng lời nói nhẹ nhàng, gương mặt vui vẻ, khiến cho mọi người cảm ân đội đức, sửa lỗi làm mới, đây là thật sự dạy người, thật sự yêu thương người. Vì sao Phật giáo Trung Quốc, tổ sư đại đức thời xưa khi xây dựng đạo tràng, ở cổng chùa phải đem tượng của hòa thượng Bồ Đại cúng ở nơi đó, ý nghĩa là gì vậy? Điều này chúng ta cần phải ghi nhớ, Phật dạy chúng ta mặt cười đón người. Phật dạy chúng ta “tâm bao thái hư, lượng chu sa giới”, phải có thể bao dung, thiện bao dung mà ác cũng phải bao dung. Trong kinh không biết Phật đã nói bao nhiêu lần, “không ghét người ác”, bốn tánh của họ không ác; ngay cả pháp thế gian cũng biết, câu đầu tiên trong Tam Tự Kinh là: “Người ban đầu, tánh vốn thiện. Tánh gần nhau, tập xa nhau.” Vì sao họ lại trở thành ác? Do nhất thời hồ đồ, nhất thời mê hoặc. Mã Minh Bồ-tát nói rất rõ ràng trong Khởi Tín Luận:

“Bỏ giác vốn có, bắt giác vốn không”, cái nhất thời hồ đồ là vốn không. Sở dĩ họ là một vị Phật, khi nào họ tỉnh ngộ trở lại thì họ là một vị Phật bình thường, hiện nay là một vị Phật hồ đồ không bình thường, họ vẫn là Phật. Cho nên chư Phật Như Lai thấy chúng sanh thập pháp giới đều là Phật, thấy chúng sanh trong địa ngục đều là Phật, như vậy bạn đã thành được Phật. Bạn vẫn muốn phân biệt thế gian này có thiện có ác, có tốt có xấu thì bạn là phàm phu, bạn rơi vào trong vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, điều này được nói rất nhiều, nói rất chi tiết trong kinh luận Đại thừa.

Rời khỏi hết thấy chấp trước, cái gì cũng không chấp trước nữa thì bạn liền thoát khỏi lục đạo; hết thấy đều không phân biệt nữa, pháp thế gian và xuất thế gian đều không phân biệt thì mới thoát khỏi thập pháp giới. Hết thấy không chấp trước là phá tướng, hết thấy không phân biệt là phá kiến. Nếu phá tướng, chúng ta sanh đến thế giới Cực Lạc là cõi Phương tiện hữu dư; nếu phá kiến, sanh đến thế giới Cực Lạc là cõi Thật báo trang nghiêm, đây là bốn cõi của thế giới Cực Lạc, chúng ta phải hiểu được. Cho nên trong một đời ngắn ngủi ở thế gian này hãy ra sức tu Tịnh độ thù thắng, đây là thông minh nhất. Dựa vào tự lực thì khó, chúng ta ngày nay hoàn toàn dựa vào Phật lực, dựa vào oai thần 48 nguyện của A-di-đà Phật gia trì. Vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của chúng ta thấy đều chưa đoạn, chỉ cần nhất tâm niệm Phật, công phu niệm Phật này có thể đề phục phân biệt chấp trước. Phân biệt chấp trước đích thực chưa đoạn, thế nhưng nó không khởi tác dụng, tôi chỉ chấp trước A-di-đà Phật, tôi chỉ phân biệt A-di-đà Phật, những cái khác tôi đều không chấp trước, đều không phân biệt, đây gọi là mang nghiệp vãng sanh, sẽ sanh cõi Phàm thánh đồng cư. Đây là đối đãi tượng, tôi vẫn còn phân biệt, còn chấp trước, pháp thế gian và xuất thế gian tôi đều không phân biệt, đều không chấp trước nữa, mà chỉ chuyên chấp trước A-di-đà Phật, chấp trì danh hiệu, điều này chúng ta có nắm chắc. Cho nên gọi là “vạn tu vạn người đi”, một người cũng không sót, chúng ta phải hiểu rõ đại đạo lý này.

Bản hội tập của chúng ta ngày nay đã được lưu thông mười mấy năm rồi, gặp phải đại kiếp nạn này, có rất nhiều người hủy báng, phê bình, không cần phải lo. Kiếp nạn này, cư sĩ Hạ Liên Cư đã từng nói, đến khi nào thì kiếp nạn này được giải trừ? Lão cư sĩ Hạ nói là năm Thân tiếp theo, năm Thân tiếp theo là năm 2004, ngài đã nói, khi ngài sắp vãng sanh, ngài đã nói với lão cư sĩ Hoàng Niệm Tổ và những học trò túc trực bên cạnh ngài. Năm Thân trước đây là năm Nhâm Thân, đến năm Thân kế tiếp, trong 12 năm này thế lực của tà ma ngoại đạo đạt đến cực điểm, pháp nhược ma cường, Phật pháp cần dùng tư thế thấp nhất để bảo toàn

chính mình, chờ đến khi vận may của chúng hết rồi thì chúng cũng bị suy, phong thủy luân phiên lưu chuyển, hiện nay là chuyển qua bên chúng. Sau khi khí vận của chúng suy rồi thì tương lai chánh pháp còn phải cứu vớt chúng sanh khổ nạn trong 9.000 năm thời mạt pháp. Tuy là lời của Hạ lão không nói rõ ràng nhưng bên trong đã có ám thị, trong thời kỳ này có đại kiếp nạn, điều ngài nói chính là thời gian này. Bạn thấy cùng với những gì nói trong Mật Mã Thánh Kinh, cùng với những gì nói trong “Dự ngôn xưa của phương Tây”, thời gian đích thực là không bàn mà hợp, vì vậy chúng ta hiện nay cần phải đề cao cảnh giác, có tai nạn rất lớn.

Thế nhưng cũng không nên lo sợ tại nạn, nhất định không sợ chết, vấn đề là sau khi chết sẽ đi về đâu? Điều này mới quan trọng. Người học Phật chúng ta, đại khái trên cơ bản đều khẳng định nhất định có luân hồi, nhất định có ba đời. Vì vậy sanh tử, xả thân thọ thân giống như thay quần áo, cởi bỏ quần áo vậy, khi ra đi, bất luận là đi với phương thức nào, bất luận là đi trong tình trạng như thế nào thì đều phải hoan hỷ mà ra đi. Nếu hoan hỷ mà đi thì nơi bạn đến nhất định là tốt, nếu ra đi vô cùng đau khổ thì tiền đồ của bạn sẽ không tốt, sẽ đi vào tam ác đạo; đi trong vui vẻ thì nhất định là tam thiện đạo. Thế nhưng chúng ta đều không mong cầu tam thiện đạo, chúng ta nhất định mong cầu thế giới Tây Phương Cực Lạc. Thế giới Tây Phương Cực Lạc có nắm chắc đi được hay không? Nhất định nắm chắc đi được, vạn tu vạn người đi, vấn đề là bạn có muốn hay không mà thôi. Bạn thật sự muốn đi thì bạn cần tuân thủ giáo huấn của Thế Tôn, về nền tảng tu học thì điều này rất quan trọng. Vì sao có rất nhiều người niệm Phật, niệm rất hết lòng nhưng đều không thể vãng sanh? Họ niệm không như pháp, không phải nói niệm không như pháp, mà là tâm hạnh của họ không như pháp. Cho nên chúng ta nhất định phải nhớ kỹ, trong kinh Quán Vô Lượng Thọ Phật, Thế Tôn đã dạy tịnh nghiệp tam phước cho phu nhân Vi-đề-hy. Đó là nền tảng, nền tảng này là gì? Bởi vì đến thế giới Tây Phương Cực Lạc là nơi “những người thượng thiện cùng tụ hội một chỗ”. Tuy chúng ta niệm Phật nhưng phải là thượng thiện, chúng ta không phải là người thiện thì khi đến đó mọi người không hoan nghênh. A-di-đà Phật từ bi hoan nghênh bạn nhưng đại chúng ở đó không hoan nghênh bạn, đại chúng đều là thượng thiện, muốn là thượng thiện thì bạn nhất định phải tu tịnh nghiệp tam phước. Điều đầu tiên của tịnh nghiệp tam phước là “hiếu dưỡng cha mẹ, phụng sự sư trưởng, từ tâm không giết, tu thập thiện nghiệp”, đó không phải là thượng thiện, mà là hạ thiện. Lại nâng lên là “thọ trì tam quy, đầy đủ các giới, không phạm oai nghi”, là trung thiện; lại nâng lên nữa là “phát tâm Bồ-đề, tin sâu

nhân quả, đọc tụng Đại thừa, khuyến tấn hành giả”, đây là thượng thiện. Cho nên, chúng ta phải nỗ lực cầu thượng thiện, niệm Phật như vậy vãng sanh thì phẩm vị của chúng ta sẽ cao.

Tâm lượng phải lớn, nhất định phải có thể bao dung. Bạn xem, ngay cả nữ tu Hứa Triết ở Singapore, bà đều có thể làm được “không thấy lỗi thế gian”, Lục tổ nói trong Đàn Kinh: “Nếu người chân tu đạo, không thấy lỗi thế gian”, bà đã làm được rồi, 101 tuổi mà vẫn giống người trẻ tuổi, giống như người 30, 40 tuổi vậy. Bạn xem thể lực của bà, ngoài tóc đã trắng ra, răng rụng một cái, còn lại đều không có bệnh tật gì, bà có thể trèo lên cái bàn này rồi nhảy xuống mà không sao! Nguyên nhân là gì? Không thấy lỗi thế gian, cả đời chưa từng nổi giận, cả đời chưa từng ghét hận bất kỳ người nào. Người khác không thể chung sống với bà, bà quay đầu lại kiểm điểm, là do chính mình làm chưa tốt, chính mình làm người không tốt, khiến cho người khác không được vui, bà chưa từng nói người khác không tốt bao giờ. Cho nên bà tin tưởng ông trời sẽ bảo hộ bà, đúng như vậy! Cho nên, một người có thể hiếu thuận cha mẹ, hiếu thuận tổ tiên thì bạn sẽ được tổ tiên bạn bảo hộ bạn, lịch đại tổ tông bảo hộ bạn. Bạn có thể hiếu kính tam bảo, y giáo phụng hành thì chư Phật Bồ-tát, thiên long thiện thần bảo hộ bạn, đây là đạo lý nhất định, tôi một chút nghi ngờ cũng không có.

Hết thấy những người mà tôi gặp đều là ân nhân của tôi, đối với tôi đều có ân đức, tiêu tai cho tôi, tôi cảm ân đội đức. Thế nên, tôi đối với người hủy báng tôi, người sỉ nhục tôi, người hãm hại tôi, tôi đều cảm ân đội đức, công đức tu học của tôi đều hồi hướng cho họ, họ tiêu trừ tai nạn cho tôi, khiến tôi không ngừng được nâng cao, trí tuệ và đức hạnh đều được nâng cao. Các bạn đồng tu thân cận với tôi đều có thể quan sát ra được, những gì tôi làm, những gì tôi nghĩ, những gì tôi giảng cho các bạn, nếu như các bạn lắng lòng quan sát thì thấy hiện tại hầu như là mỗi tháng không giống nhau, đã rất có tiến bộ. Mỗi năm không giống nhau là tiến bộ chậm, mỗi tháng không giống nhau thì đây là tiến bộ tương đối nhanh. Sanh tâm hoan hỷ, thường sanh tâm hoan hỷ, tại vì sao? Bởi tâm địa thanh tịnh, nên cảm ân đội đức, không có một ai là oan gia đối đầu, họ làm oan gia đối đầu với tôi, tôi biết là họ nhất thời mê hoặc, về tình có thể tha thứ. Họ là người tốt, tánh của họ vốn thiện, họ là Phật Bồ-tát thị hiện, đến giúp đỡ chúng ta tu học, điều này chúng ta nhất định phải hiểu.

Vị đồng tu này hỏi: “Do tâm của chính mình chưa đủ thanh tịnh, sợ rằng chúng sanh không được lợi ích nên không dám thí thực, vậy làm thế nào mới có thể khiến chúng sanh được lợi ích chân thật?”

Khi bạn thí thực, tâm của bạn thanh tịnh là được rồi. Bình thường tâm không thể thanh tịnh thì mình tu tâm thanh tịnh trong một phút, lúc này bạn có thể thí thực, khi thí thực thì một vọng niệm không sanh, đây là đạo lý nhất định. Bạn thấy người vẽ bùa trước đây, một bút của họ hạ xuống, một mạch liền vẽ xong, một vọng tưởng không có, vậy bùa này liền linh, nếu khởi vọng tưởng thì liền không linh nữa. Cho nên tâm thanh tịnh, tâm lúc bình thường không thanh tịnh, còn lúc này toàn bộ tinh thần tập trung, tâm địa thanh tịnh thì lá bùa liền linh ngay. Đạo lý này không phải như vậy hay sao? Niệm chú cũng là như vậy, niệm chú vì sao lại linh? Niệm chú Đại Bi, Đại Bi Thủy rất linh, niệm chú Đại Bi từ đầu đến cuối không có một vọng tưởng thì chú Đại Bi này linh, xen tạp vọng tưởng thì không linh nữa. Cho nên, vào lúc này tinh thần ý chí phải tập trung, trong khoảng thời gian ngắn thì có thể làm được. Do vậy, người xưa nói tụng kinh không bằng trì chú, trì chú không bằng niệm Phật, bởi vì Phật hiệu ngắn nhất, càng ngắn thì không xen tạp vọng tưởng dễ, dài quá thì khó rồi, tập khí phàm phu của chúng ta liền sanh khởi. Bạn hiểu rõ đạo lý này thì bạn sẽ yên tâm mà thí thực, thời gian thí thực khoảng hai đến ba phút nhất định đừng có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, tâm của bạn liền thanh tịnh, quý thần được lợi ích. Nếu như khi thí thực, một mặt niệm chú, một mặt khởi vọng tưởng, vậy thì không được lợi ích, cho nên hiểu rõ đạo lý này thì tốt.

Câu hỏi tiếp theo là của một vị tên Hoài Chi đến từ Đài Loan, không biết vị này là xuất gia hay tại gia. Câu hỏi mà người này hỏi liên quan đến việc ăn thịt chúng sanh, không biết làm thế nào, bởi vì người này từng nghe qua pháp sư Ngô Phong giảng kinh, ông nói có người ăn chay niệm Phật chuyển sang học Mật tông. Sau khi học Mật tông thì bắt đầu ăn thịt, nói ăn thịt súc sinh tức là siêu độ cho nó, giúp nó sớm được thoát khổ.

Câu nói này nói không sai, thế nhưng vấn đề là bạn đã có bản lĩnh thật sự để siêu độ cho nó hay chưa? Nếu bạn chưa có bản lĩnh thật sự để siêu độ cho nó, vậy thì tương lai vẫn là “ăn nó nửa cân, trả nó tám lạng”. Nếu bạn thật sự có bản lĩnh, hay nói cách khác, bản lĩnh này chính là bạn siêu độ được cho chính mình trước thì bạn mới có thể siêu độ cho người khác. Nếu như chính mình chưa thể siêu độ chính mình, mà nói là có thể siêu độ người khác thì đây là điều mà Phật thường nói trong kinh là “không có chuyện này”, không có đạo lý này.

Nếu như nói là không ăn thịt bổ sung chất dinh dưỡng thì con người sẽ sinh bệnh, điều này tôi không tin tưởng. Ở khu vực này chúng ta có cư sĩ Hứa Triết, năm nay bà đã 101 tuổi, bà ăn chay từ trong thai, bà đã ăn chay 101 năm rồi, thân

thể của bà giống như người mới 30, 40 tuổi vậy, không ai có thể sánh được với bà, có thể thấy đây là một minh chứng rất tốt cho việc ăn chay khỏe mạnh sống lâu. Chúng tôi đã làm một băng ghi hình về cư sĩ Hứa Triết, hiện nay băng ghi hình này đang lưu thông tại Đài Loan, bạn có thể tìm lấy để xem, có phải là nhất định phải ăn thịt thì thân thể mới khỏe mạnh hay không? Câu hỏi này, tôi xin trả lời đến đây, ăn thịt độ chúng sanh là chính mình phải có bản lĩnh thật sự, nếu như chính mình vẫn chưa chứng quả, bạn nói ăn thịt để độ chúng sanh thì đó là lừa mình dối người. Nhất định bản thân phải chứng thánh quả, điều này phàm phu khó có thể làm được.

Ngoài ra có vị pháp sư Diệu Kiến, trong thư ông ký tên là Thích Diệu Kiến, ông nói là: “Đệ tử có một đứa con nhỏ, thân mang bệnh nặng.” Người xuất gia làm sao lại có con nhỏ? Có phải xuất gia sau tuổi trung niên, trước khi chưa xuất gia thì ông đã có con nhỏ? Ông muốn sám hối nghiệp chướng cho đứa trẻ này. Cầu mong pháp sư từ bi chỉ dạy cho đệ tử làm thế nào để tiêu trừ nghiệp chướng, bệnh nặng được khỏi.

Việc này đã có thí dụ, trong kinh Địa Tạng Bồ-tát Bồn Nguyên, nếu ông có thể giống như cô Bà-la-môn và cô Quang Mục trong kinh điển, sự sám hối chân thành này nhất định có hiệu quả. Nếu như sự thành kính của bản thân không đạt được như cô Bà-la-môn và cô Quang Mục thì hiệu quả sẽ nhỏ, có thể thật sự đạt đến cảnh giới đó thì sẽ có hiệu quả thù thắng vô cùng, kinh Địa Tạng Bồ-tát Bồn Nguyên. Tốt rồi, câu hỏi này tôi trả lời đến đây.

Hôm nay, chúng ta tiếp tục xem đoạn thứ 100 của Cấm Ứng Thiên. Đoạn phía trước, đoạn thứ 100 thì chúng ta đã giảng qua: “*Lòng dạ hiểm độc, bề ngoài hiền từ. Dem thức ăn dơ cho người khác ăn.*” Hai câu này cảnh giới vô cùng rộng, vô cùng sâu rộng, chúng ta phải tỉ mỉ thể hội. Phàm là dùng tâm ô nhiễm để đối đãi người khác, lừa gạt người khác nhằm đạt được lợi ích, dục vọng, thọ dụng cho chính mình thì đều thuộc về phạm vi này, tội lỗi này rất sâu rất nặng.

Câu cuối cùng là: “*Dùng tà đạo mê hoặc mọi người.*” Việc này trong xã hội hiện nay quá nhiều, cũng chính là điều mà trong kinh Phật nói: “Tà sư thuyết pháp như cát sông Hằng.” Nếu như chúng ta dễ tin theo lời dèm pha, tin theo lời đồn nhảm thì nhân duyên Phật pháp thù thắng mà bạn gặp được ngay trong đời này sẽ bị đánh mất vô cùng đáng tiếc. Bạn không thể trách người khác, chỉ trách bản thân mình lòng tin không kiên định. Vì sao bạn không tin Phật? Vì sao không tin tổ sư đại đức? Thời Đường, đại sư Thiện Đạo chú giải kinh Quán Vô Lượng Thọ Phật, tên gọi của chú giải là Quán Kinh Tứ Thiếp Sớ, chúng tôi trước đây đã

từng giảng qua vài lần. Trong đó chương Thượng Phẩm Thượng Sanh còn đặc biệt nêu ra để giảng riêng biệt, chúng tôi cũng đã lưu thông quyển sách nhỏ đó. Đại sư Thiện Đạo khuyên chúng ta phải nghe lời của Phật, lời dạy của Phật ở đâu? Trong kinh điển. Bất luận người nào đến nói với chúng ta mà không tương ưng với lời Phật nói thì chúng ta nhất định không nghe. Người chúng được quả A-la-hán, người có đại thần thông đến nói mà không tương ưng với Phật thì làm thế nào? Cũng không nghe. Bồ-tát đến giảng cho bạn, Địa thượng Bồ-tát đến giảng cho bạn, Đẳng giác Bồ-tát đến giảng cho bạn, mà giảng không tương ưng với kinh Phật thì đều không thể nghe, đó nhất định là tà đạo, không phải chánh pháp. Đến sau cùng, nếu là Phật đến nói thì sao? Phật Phật đạo đồng, những gì Phật nói và trong kinh nói nhất định giống nhau, nếu như không giống nhau thì đó là Phật giả, không phải là Phật thật, Phật thật nhất định là đạo đồng, Phật Phật đạo đồng, Phật không có hai cách nói khác nhau. Đại sư Thiện Đạo nói vô cùng khẩn thiết, kinh văn rất dài, là vì điều gì? Là vì thời kỳ mạt pháp tà sư thuyết pháp như cát sông Hằng, pháp như đúng mà lại sai, tràn ngập ở thế gian, phàm phu sát đất như chúng ta có năng lực gì để phân biệt?

Người thật sự có phước đức, người có thiện căn thì sẽ nương tựa vào thầy, thầy sẽ không lừa gạt chúng ta. Tôi thân cận lão cư sĩ Lý Bình Nam mười năm, ngài vô cùng khiêm tốn, không dám tự nhận mình là thầy. Chúng tôi tôn kính ngài là thầy nhưng thầy đối xử với chúng tôi giống như đồng học, dạy chúng tôi lấy đại sư Ấn Quang làm thầy, đại sư Ấn Quang là thầy của ngài, chúng tôi làm đồng học, khiêm tốn đến mức như vậy, đây thật sự là đại thiện tri thức của đồng tu Tịnh tông chúng ta thời cận đại. Chúng ta biết, đại sư Ấn Quang là Đại Thế Chí Bồ-tát của thế giới Tây Phương Cực Lạc tái lai. Xã hội hiện nay, người tự xưng là Phật tái lai hay Bồ-tát nào đó tái lai rất nhiều. Hôm qua tôi còn xem được một bức thư, từ tỉnh Đông Bắc, Trung Quốc gửi đến, tôi cũng không biết từ đâu gửi đến, anh ấy nói anh ấy là Đại Thế Chí Bồ-tát. Thời xưa có một thí dụ: nếu nói rõ bản thân họ là thân phận gì thì họ sẽ lập tức nhập đại niết-bàn, vậy họ mới là Đại Thế Chí thật. Nếu sau khi anh nói rồi mà vẫn chưa đi, vẫn còn muốn gặp tôi thì anh không phải là Đại Thế Chí Bồ-tát, là giả, không phải thật. Bạn xem trong lịch sử Trung Quốc, thân phận khi vừa lộ thì lập tức đi ngay, tuyệt đối sẽ không nói lời mê hoặc quần chúng, điều này là sự thật. Nếu nói rồi mà không đi, lại còn đi khắp nơi tuyên truyền, còn làm việc danh văn lợi dưỡng thì người này nhất định không phải, chúng ta phải nhận thức rõ ràng. Đừng cho rằng họ hiện một chút thần thông, yêu ma quỷ quái đều có thể hiện thần thông, cho nên Phật không

dùng thần thông làm Phật sự. Tiếp dẫn chúng sanh nhất định kiêng kỵ cảm ứng thần thông, cảm ứng thần thông nhất định có nhưng trong Phật pháp nhất định không dùng điều đó, nếu như dùng cảm ứng thần thông thì rất khó để phân biệt Phật và ma. Cho nên, Phật nhất quyết không dùng cảm ứng thần thông, mà Phật dùng dạy học chính quy, giáo học ba nghiệp “thân, khẩu, ý”, như vậy chúng ta mới có thể phân biệt, có vậy mới không bị người khác lừa.

Chúng ta học Phật, khi vừa vào cửa Phật thì tiếp nhận tam quy y, “quy y Phật, quy y pháp, quy y tăng”. Nếu như tin vào lời đồn nhảm thì tam quy y của chúng ta lập tức bị phá hỏng. Tin vào lời đồn nhảm thì bạn đã quy y với người đồn nhảm kia rồi, bạn lập tức rời xa tam bảo ngay, bạn không phải là đệ tử của tam bảo, bạn là đệ tử của yêu ma quỷ quái, điều này nông cạn và dễ nhìn ra, chẳng lẽ không hiểu hay sao? Tam quy y vô cùng quan trọng, sau khi Phật diệt độ thì trung tâm của tam quy y là pháp bảo, chúng ta phải quy y pháp. Hiện nay có người phá hoại Phật pháp, việc phá hoại Phật pháp trong các thời kỳ đều có, nên không có gì lạ cả, là hiện tượng rất bình thường. Người nào phá hoại Phật pháp vậy? Ma phá hoại Phật pháp. Bạn nói pháp sư đó rất có tu hành, không sai, pháp sư rất có tu hành là ma, không phải Phật, đây là trong kinh Phật đều có y cứ. Khi Thích-ca Mâu-ni Phật còn ở đời, ma vương Ba-tuần nói với Phật, vào thời kỳ mạt pháp của Phật, con người không có trí tuệ, không có phước báo, căn tánh rất kém, ma bảo con cháu của mình thầy đều xuất gia, đắp lên cà-sa, cũng rất có tu hành, phản đối Phật pháp. Phật nghe lời này xong thì rơi nước mắt, không nói một câu nào. Người xưa có câu: “Ví như trùng trong thân sư tử quay lại ăn thịt sư tử”, dùng thuật ngữ ngày nay để nói là ma đã thâm nhập vào trong cửa Phật. Cho nên đừng nhìn thấy hình tướng xuất gia rồi cho là đại diện thật sự của Phật, mà phải xem tâm hạnh của họ, quan sát tỉ mỉ họ dùng tâm gì, họ nói những gì, họ làm những gì, rồi đối chiếu một chút với kinh điển xem có tương ứng không. Nếu như tương ứng thì đây là đệ tử Phật, không tương ứng thì đó là đệ tử ma. Chúng ta phải hiểu, phải rõ ràng thì mới không đến nỗi để vượt mất cơ duyên thù thắng ngay trong đời này.

Đoạn chú giải này giải thích cũng rất hay, tôi đọc một lượt cho các bạn nghe: *“Phật giáo tam quy nói.”* Câu này có thể đọc là “tam quy mà Phật dạy” cũng được, hoặc là Phật dạy chúng ta tam quy cũng được. *“Quy y Phật, quy y pháp, quy y tăng, trong đó khâu yếu nhất chính là Phật pháp. Khi Phật còn ở đời, là dùng pháp này để giáo hóa cứu độ chúng sanh. Sau khi Phật diệt độ, là truyền lại pháp này để cứu độ chúng sanh. Phật thuyết pháp, tăng truyền pháp. Nếu*

không quy y tăng thì nghe pháp từ đâu? Nếu không nghe được pháp thì dựa vào đâu để tu hành? Cho nên, người nương vào Phật pháp để tự tu, nương vào Phật pháp để dạy người, lấy liễu sanh tử, chứng Bồ-đề làm bản hoài, đó là tăng.” Điều này chúng ta phải nhớ kỹ. Hay nói cách khác, khuyên bạn, dạy bảo bạn đoạn ác tu thiện, người này có phải là tăng hay không? Không nhất định, người tốt ở thế gian cũng khuyên người đoạn ác tu thiện, thậm chí yêu ma quỷ quái cũng khuyên người đoạn ác tu thiện. Khuyên bạn phá mê khai ngộ, có phải là Phật không? Cũng chưa chắc, vì sao vậy? Bởi yêu ma quỷ quái cũng có tu hành, đạo của họ cũng rất cao, trí tuệ của họ lớn hơn chúng ta, họ cũng nói là phá mê khai ngộ, nhưng họ có giới hạn, không phải là cứu cánh, không phải là viên mãn, cho nên vẫn không phải là Phật. Phật là gì? Phật nhất định là liễu sanh tử, xuất tam giới, siêu phàm nhập thánh, đây mới là Phật, mới là tăng thật sự.

Nói như vậy thì ngày nay chúng ta tu hành, có mấy người có thể siêu phàm nhập thánh? Siêu phàm nhập thánh cần phải đoạn phiền não, phải phá trần sa vô minh, nói sao dễ vậy! Cho nên, trong 9.000 năm mạt pháp, phải quyết tâm cầu sanh Tịnh độ, buông xuống vạn duyên thì đây chính là tăng. Đại sư Ấn Quang làm thị hiện như vậy cho chúng ta, làm tấm gương cho chúng ta, cái gì cũng buông xuống. Cho nên dạy người đoạn ác tu thiện, phá mê khai ngộ, phát tâm Bồ-đề, nhất hướng chuyên niệm, đây là tăng của nhà Phật. Nếu như có một chút tơ hào tâm cầu danh văn lợi dưỡng thì đó là giả, không phải thật. Có một chút tâm tham muốn hưởng thụ thì bộ mặt này bị vạch trần rồi, đó là giả, không phải thật. Có một chút tơ hào tâm không tôn kính người khác thì đó giả, không phải thật; tăng thật sự thì nhất định là lễ kính chư Phật, nếu còn khinh mạn người khác thì đó cũng không phải tăng thật. Tăng thật không những nhìn thấy người xuất gia, tứ chúng đồng tu nhà Phật không có một mảy may tâm khinh mạn, mà nhìn thấy ngoại đạo, hết thấy chúng sanh khác cũng đều không có tâm khinh mạn, đây là tăng, họ thật sự là y giáo phụng hành.

Đồng học Tịnh tông chúng ta y theo năm khoa mục để tu hành, nếu tương ưng với năm khoa mục thì là tăng, đây là tam bảo Phật pháp tăng, tam phước, lục hòa, tam học, lục độ, Phổ Hiền thập nguyện. Các đồng học xuất gia chúng ta không thể rời khỏi “Quy tắc Tịnh tông”, hằng ngày phải lấy ra xem, đó là tấm gương để soi xem mình có giống tăng hay không? Nếu như không giống thì chúng ta chính là mua bán Như Lai, hình dáng thì giống như người xuất gia nhưng trên thực tế là con cháu của ma, điều này người xưa gọi là “trước cửa địa ngục tăng đạo nhiều”, tôi là một trong số ấy. Cho nên, chúng tôi trích lục mấy đoạn kinh

văn quan trọng nhất trong giáo huấn kinh điển, mấy đoạn kinh văn này không nhiều, văn tự rất ít, chúng ta đều có thể học thuộc lòng. Khóa tụng sáng tối, thử hỏi có thu được hiệu quả hay không? Nếu như tâm hạnh của chúng ta tương ứng với năm khoa mục này thì khóa tụng sáng tối là công đức; nếu như tâm hạnh của chúng ta trái ngược với năm khoa mục này thì công khóa sáng tối là tạo nghiệp. Sáng sớm gát Phật một lần, tối đến lại gát Phật một lần nữa, một năm, ba trăm sáu mươi ngày đã lừa Phật hơn sáu trăm lần, tội của bạn rất nặng, bạn không đọa địa ngục thì ai đọa địa ngục? Lão cư sĩ Hạ Liên Cư dạy chúng ta phải “thật làm.” Đời này của chúng ta nhất định liễu sanh tử, xuất tam giới, không được lấy Phật pháp lừa người, không được mưu cầu danh lợi trong Phật pháp, quả báo rất thảm khốc.

Trên thế gian, người trung niên trở lên đều có cảm xúc rõ ràng thế gian là giả, không có cái gì là thật. Bản thân nghĩ thử xem cuộc đời này của chúng ta, mấy mươi năm nay, ở nơi đây gây dựng sản nghiệp, ngôi nhà này là của mình, mấy hôm sau chuyển nhà, lại bán cho người khác rồi, dọn đến một chỗ mới, ở không được bao lâu lại chuyển nữa. Bạn nghĩ xem cuộc đời này của chúng ta đã chuyển nhà bao nhiêu lần? Ngôi nhà nào là của bạn đây? Chuyển đến sau cùng, thân thể này rồi phải chết, một thứ cũng không mang theo, toàn là giả. Phật dạy chúng ta: “Vạn pháp giai không, nhân quả bất không”, thứ có thể mang đi được là nghiệp mà bạn tạo, sẽ mang đi, bạn tạo nghiệp thiện sẽ được quả báo thiện, tạo nghiệp ác sẽ bị quả báo ác, tịnh nghiệp của niệm Phật là vắng sanh Tịnh độ, cái này có thể mang theo, ngoài cái này ra thì bất kỳ thứ gì cũng không mang theo được. Ngay cả thân thể cũng không mang theo, là giả, tất cả đều là giả, vì sao phải tạo tội nghiệp? Vì sao phải tự tư tự lợi? Phật Bồ-tát không giống như hết thầy chúng sanh, Phật Bồ-tát khởi tâm động niệm vì chúng sanh, vì chánh pháp trụ lâu, vì lợi ích chúng sanh, không vì bản thân. Thế nên, bạn thật sự rõ ràng rồi, Phật Bồ-tát thị hiện trong thập pháp giới là làm khách chứ không làm chủ, đến du lịch, không phải là chủ nhà, du hóa mười phương, đâu có trụ chỗ nào? Chúng ta xem thấy trong kinh Phật, mỗi một bộ kinh đều thấy Phật tại một nơi nào đó, chứ không thấy nói Phật trụ nơi nào đó. “Tại” nghĩa là tạm thời, “trụ” là dài lâu, tại là ý nói tạm thời, đi du lịch “tại” chỗ nào đó. Bạn xem, dùng chữ này ý nghĩa rất sâu, rất đáng để nghiền ngẫm, đều là khiến chúng ta giác ngộ. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến đây.